

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

§. 52. Dialogus ejus cum Tryphone.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)

Sæculum II.
A. C. 166.

Athen. l. 14.
p. 620.

Mart. 2. ep.
86.

omnis generis libidine, quam sequior sexus explere posset: Sotades erat Poeta Jonicus, alio genere, nempe calumniandi impudentia infamis. Tum S. Justinus his verbis concludit: *Finem dicendi facimus, postquam omnem laborem impendimus, & Deo supplicavimus, ut omnes homines ad cognitionem veritatis pervenire mereantur.* Non legimus majorem hujus Apologiæ, quam prioris fructum fuisse.

S. LII.

Dialogus S. Justinii cum Tryphone.

Edit. gr. lat.
1615. p. 217.

S. Justinus scripsit quoque tractatum Theologicum contra Judæos. Nempe narrat colloquium cum Judæo quodam, nomine Tryphone, institutum, qui, bello fugatus, in Græciam se abdiderat, multumque temporis, præsertim Corinthi, Philosophiæ studio dederat. Is cum in deambulacro publico obvium habuisset S. Justinum, & ex vestitu Philosophum agnovisset, sibi maximo in pretio Philosophiam semper fuisse dixit; *quid autem hæc Philosophia tibi prodesse possit, inquit S. Justinus, si eam cum Doctrina Legislatoris tui, & Prophetarum in comparationem adducas, non video.* Quid igitur, ait Tryphon; *nunquid Philosophi de Deo, de Unitate, & Providentia non tractant?* plurimi, ait S. Justinus: *cognitionem Dei nihil utilitatis ad felicitatem*

tatem humanam conferre existimant. Per-
suasum nobis vellent, Deo quidem totius
universi, generum, & specierum, non vero
tui, meique, & rerum singularium curam
esse. Quo autem hæc Doctrina collimet,
haud difficulter dispicitur; posito enim hoc
principio libere, & secure suas opiniones
sequi possunt, cumque a Deo nec mercedem
expectent, nec pœnam timeant, dicere, &
facere, quod libet, licet. Reipsa rem nul-
lam mutationi obnoxiam credunt, & ho-
mines, nec meliores, nec peiores fieri, sed
semper hoc modo victuros; aut posito, quod
anima immortalis, & incorporea sit, inde
concludunt, se propter mala opera puniri
non posse, quia id, quod incorporeum est, et-
iam esse impassibile asserunt, atque ita sibi
Deum esse inutilem, cum sint immortales.

Tunc Tryphon amice subridens, tibi
vero, inquit: qualis de Deo opinio insidet,
& quæ est tua Philosophia? dicam, ait
Justinus: nihil Philosophia pretiosius, per
quam homini ad Deum appropinquare li-
cet; at plurimi, qualis illa sit, & qua de
causa cœlitus homini concessa, ignorant,
quod si scirent, non in orbe Platonici, non
Stoici, non Peripatetici, non Pythagorici
darentur, cum vera Philosophia non nisi
una esse possit. Quod autem Philosophia
humana in tot sectas abierit, inde ortum
habet; quia qui primi naturæ arcana ri-
mati sunt, illustre sibi apud genus huma-

Sæculum II.
A. C. 166.

p. 218.

Sæculum II. num Nomen fecerunt, & eorum Discipuli
 A. C. 166. sine examine Magistrorum famam, non
 veritatem secuti sunt; virtutis qualiscun-
 que specie, & sermonis novitate delusi,
 quod ab iis didicerant, verum credere.
 Hi quid aliud, quam quod didicissent, ju-
 niores docere poterant? quisque autem
 nomen illius, qui suæ opinionis Parens
 erat, ambitiose retinuit; subinde S. Ju-
 stinus diversos Magistros enumerat, quo-
 rum ipse experimentum fecerat, usque
 ad illum Senem, qui sibi Prophetiarum
 auctoritatem edocto, Jesu Christi Doctri-
 nam solam esse Philosophiam certam, &
 homini utilem persuaserat. Hæc, subdit:
*Philosophia est, quam sector; utinam om-
 nes fortiter solius Salvatoris sermonibus
 inhærent; inest enim Christi sententiis,
 nescio quid, terrorem incutiens, & con-
 fundens eos, qui a via virtutis aberrant,
 meditantibus autem verba ejus dulcem
 quietem insinuant. Si ergo salutis tuæ
 curam habes, & quamdam in Deum fidu-
 ciam, ecce tu, cui hæc Doctrina peregrina
 esse non debet, potes Beatus fieri, si
 Christum agnoscas, & perfectionis Chri-
 stianæ viam ingrediaris.*

Hæc ultima Justiniani verba, qui cum
 Tryphone erant, excusso risu exceperunt;
 at Tryphon leniter inquit: *Aliquibus ex-
 ceptis, reliqua admitto, tuumque pro Deo
 fervorem admiror; attamen Philosophiam*
 Plato-

Platonis, vel cujusquam alterius profite-
 ri præstitisset, & te in patientia, & tem-
 perantia exerceri, quam mendaciis de-
 cipi, & nihili hominibus fidem habere;
 quippe Philosophorum mores retinenti, &
 sine culpa viventi, melior tibi fors spe-
 randa erat. Nunc autem, cum Deum de-
 reliqueris, ut spem poneris in homine,
 quam salutem exspectes? si ergo mihi
 fidem adhibes, nam te jam nunc inter
 amicos reputo, primum erit, quod facias,
 ut circumcidaris; deinde sabbatum coles,
 & festa a Deo præcepta, & ut paucis om-
 nia dicam, universa, quæ in Lege scripta
 sunt, observabis; tunc forte Deus tibi
 misericordiam impertietur. Quod vero
 ad Christum attinet, si natus est, vel ali-
 cubi est, incognitus est, nec se ipsum novit,
 nec ullam habet potestatem, donec Elias
 venerit, qui eum consecret, & toti mun-
 do manifestet. Interim falsa opinione
 imbutus es, & fingis tibi Christum, pro
 quo perperam in exitium ruis. Hic anim-
 adverti debet, Judæos, Prophetarum,
 qui tempus Messiae clare indicaverant,
 testimonio compulsos, non fuisse ausos
 negare, Christum advenisse, sed hanc
 quæstionem subtiliter eluisse, quod &
 in hanc usque diem faciunt.

Deus tibi parcat, inquit Justinus:
 nescis enim, quid dicas. Doctores tuis
 confidis, scripturas non intelligentibus, &

L1 5

quæ

Sæculum II.
 A. C. 166.

Gamor. ad
 Sanhed. c.
 XI. n. 26.
 27. &c.
 Edit. Cock.

Sæculum II.
A. C. 166.

quæ incidunt, temere loqueris. Si autem moram pati vis, demonstratum tibi faciam, nos non decipi, sed ex legibus rationis, & prudentiæ, nos in confessione Christi perdurare, quantumcunque hæc confessio coram hominibus probrosa sit, & quamquam omnes vires exerat Tyrannorum crudelitas, ut ad hanc fidem negandam compellat. Convincam te, nos non fabulis aures dedisse, sed Doctrinæ solidæ, & a Spiritu Dei dictatæ. Hic audientium aliqui rursus risum extollere, & indecore clamare; & Justinus surrexit abiturus; at Tryphon correpto ejus pallio, aiebat; Non dimittam te, nisi prius promisso te exsolveris. Ergo, inquit Justinus, amicos tuos silere jube, & modestiam doce. Tunc pars colloquentium separata est, duobus abeuntibus, & ridentibus, quod isti rem serio agerent. Justinus autem, & Tryphon cum duobus aliis sedilia lapidea, ad utrumque stadii latus commodè posita, occuparunt; & postquam nonnulla de Bello Judaico fuissent locuti, Justinus cœptam sermonis telam pertexuit in hunc modum:

§. LIII.

Abolitio Legis antiquæ.

p. 227.

Estne aliud præterea quod nobis obicias, quam quod Legem non servemus